

og Udvalgets Flertal, at

b) 3die Stykke, 3die Punktum affattes saaledes:

„Har nogen i en Sygefasse forjikkret i Aarets Løb havt fast Ophold i flere Kommuner, regnes han for den hele Tid til den Kommune, hvor han længst har havt fast Ophold“.

c) Paragrafens 4de Stykke affattes saaledes:

„Fra det en Kommune ifølge foranstaaende Regler paahvilende Pengetilfud, er den berettiget til at fradrage Værdien af den Hospitalshjælp eller Fritjorsjel, som den i det paagjældende Aar har ydet en Sygefasse“.

Efter § 9 foreslaar Udvalget at indstyre en ny Paragraf, der altsaa bliver § 10, medens Lovforslagets § 10 bliver § 11 o. s. fr.

Den nye

§ 10,

som Udvalget foreslaar, lyder saaledes:

„Paa alle Sygehuse, der tilhøre Staten, eller en Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune, og som ikke ubeløstende ere bestemte for visse Klasser af Personer eller visse Arter af Sygdomme skulle Medlemmer af anerkjendte Sygefasser og deres Børn under 15 Aar, forjaavidt de ere bosatte i det Distrikt, for hvilket Sygehuset er bestemt, og der foreligger Lægeerklæring, om at Hospitalsoophold er nødvendigt, kunne henlægges i ligesaa lang Tid, som vedkommende Sygefasse yder fuld Hjælp ifølge sine Vedtægter, imod et Bederlag af højst 60 D. daglig for hver indlagt Person, dog at der betales særligt for Vandager, Extrahjælp og lignende Ydelser. Naar Vedkommende har været Medlem i 1 Aar, betales Intet for Børn undtagen for de nævnte særlige Ydelser.

Naar Medlemmer af en anerkjendt Sygefasse ikke have en efter samtlige Forhold tilstrækkelig let Afgang til et saadant Sygehus, som foran nævnt, erholder den paagjældende Sygefasse af vedkommende Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune 2 R. aarligt for hvert i Kommunen bosat Medlem, der befinder sig under de angivne Forhold. Tvistigheder om denne Ydelse, som maatte opstaa mellem en Kommune og en Sygefasse, afgjøres af Indenrigsministeren.

Paa Sindsygeanstalter skulle de anerkjendte Sygefassers Medlemmer og deres Børn under 15 Aar kunne indlægges af Rassen for den samme Betaling, som ydes for de af Kommunerne indlagte Personer“.

Regeringsforslaget har af Grunde, som ere fremstillede i de Forslaget ledsagende Bemærkninger, ikke troet at burde følge Kommissionen, der havde forestaaet Bestemmel-

ser, væsentlig svarende til de i ovenstaaende Paragraf indeholdte. At der nu maatte gives Kommissionens Regel en Begrændsning saaledes, at Retten til Indlæggelse paa Sygehuset for nedstet Betaling kun gjælder de Sygefassemedlemmer, der ere bosatte i det Distrikt, for hvilket Sygehuset er bestemt, ertjender Udvalget, og det har derfor i sit Forslag tilføiet denne Begrændsning. Det er fremdeles fundet hensigtsmæssigt, for at undgaa Misbrug, at tilføie den Betingelse, at Lægeerklæring skal foreligge, om at Hospitalsoophold er nødvendigt. Det daglige Bederlag, som kan fordres, har man dernæst forhøiet fra 40 Ore i Kommissionens Forslag til 60 Ore. Endvidere har man ikke med Kommissionen fastsat vederlagsfri Indlæggelse for Medlemmers Hustru, da Udvalget jo mener, at disse i det Hele bør komme i Betragtning som selvstændige Medlemmer, og for deres Børn kun, naar Forøgeren har været Medlem i 1 Aar. Endelig har man udtrykkelig fastsat, at for extraordinære Ydelser betales der særskilt.

Som Hovedindvending mod den tvungne Hospitalshjælp fremhæves det, at udenfor Kjøbstæderne eies Sygehuse som Regel af Amtskommunen, og at det altsaa imod Lovforslagets Princip vil blive disse i Stedet for de mindre Kommuner paa Landet, der have Fattigforsørgelsesbyrden, som komme til at bære Merudgiften ved Sygefassemedlemmers Pleie paa de paagjældende Sygehuse. Denne Indvending har vel mindre Betydning for Mindretallet, ifølge dets nedenfor udviklede Opfattelse. For Flertallet har Indvendingen derimod større Betydning. Det har derfor af dette været taget under Overveielse, om ikke dette Brud paa Principet skulde undgaaes ved at ordinere Refusion til Amtskommunen fra Sognetommunen af de Ydelser, hin ifølge Paragrafen kommer til at udrede. Man har dog ikke ment at burde foreslaa en saadan Regel. Dels er nemlig det nævnte Princip dog ogsaa i § 9 kun gennemført med Lempelser, dels er den Lempelse, der her er Tale om, ikke ukjendt hos os, jfr. navnlig Ordningen i Frederiksborg Amt, ei heller helt udenfor Fattigløvgivningens Grundfætninger. Endelig opveies den Begunstigelse, der vilde ligge i, at Landsygefasserne ikke vilde komme til at lide Fradrag i Pengetilfudet for modtagne Hospitalshjælp ved Flertallets Forslag om, at Fritjorsjelen skal fradrages, jfr. hvad der ved forrige Paragraf er bemærket.

Med Hensyn til Sindsygeanstalterne, der ifølge den i Paragrafens 1ste Stykke indeholdte Angivelse af de Sygefasser, for hvilke Reglen skal gjælde, ikke ere indbe-